

че азъ не бихъ смѣялъ да защищавамъ този договоръ прѣдъ Скупщината, ако Сърбия не получи границитѣ, които се задължихте да извоювате въ конгреса“.

„Андраши се начумѣрилъ и отвѣрналъ“... „Колкото се отнася до менъ, г-нъ Ристичъ, азъ не съмъ бакалинъ, който се пазари за да продаде по-скъпо стоката си. Отсъствието на вашия подписъ на този договоръ, ще бѣде достатъчно да ме накара да гласувамъ противъ всѣкакво уголѣмяване на вашето княжество.“

XI.

Андраши и Шуваловъ се съгласили най-сетнѣ да дадатъ на България земитѣ до Царибродъ и да оставятъ на Сърбия Трънъ. На 26 въпросътъ билъ отново подигнатъ въ смѣсената военна и политическа комисия. Болшинството рѣшило Трънъ да се даде на сърбитѣ, а на югъ — Враня и селото Кончулъ до Лужане. Сѣщия день конгресътъ разгледалъ рѣшенията на комисията. На първо мѣсто били разгледани границитѣ на България. Ихтиманъ билъ отнетъ на ю. и, Джумая на ю. з. Шуваловъ поискалъ компенсация за България. Той прѣдложилъ, щото Трънъ да се даде на българитѣ, тъй като тѣ загубили доста земя. „Отъ национална гледна точка българитѣ иматъ право дори и на Пиротъ. Нѣкой му забѣлѣжилъ, че въпросътъ би се разрѣшилъ съ плебисцитъ, още повече, че сърбитѣ го приематъ. Шуваловъ възразилъ, че сърбитѣ сж постѣпили много злѣ; тѣ изгонили Пиротския владика, който иматъ голѣмо влияние между населението и съ това сж почистили почвата да агитиратъ между него и да придобиятъ болшинство.“

Тия прѣрѣкания добили доста остъръ характеръ; тѣ се водѣли между Шуваловъ и австрийскитѣ делегати, които били въ случая доста заинтересовани. Прѣдсѣдателътъ на конгреса извикалъ разядосано: „Нима мирътъ въ Европа зависи отъ границитѣ на Сърбия“.

Най-сетнѣ въпросътъ билъ прѣцратенъ въ комисията, за да бѣде тамъ окончателно разрѣшенъ. Комисията приела прѣдложението на Шувалова и Трънъ си останалъ на България.

Относително южната граница на Сърбия, английскитѣ прѣдставители настоявали, щото Гърделишкото дефиле да се даде на Турция. Това упорито настояване прѣдизвикало бурни спорове. Руситѣ били на противно мнѣние. Прѣдсѣдателътъ почналъ отново да се ядосва и заявилъ, че не иска да чуе даже името Гърделица. Обаче Андраши се намѣсилъ и прѣдизвикалъ гласуване. Болшинството било за Сърбитѣ, но английскитѣ делегати не останали доволни. Тогава френскиятъ прѣдставителъ Сень-Валие прѣдложилъ и този въпросъ да се прѣпрати въ комисията, като ѝ се прѣпорѣчва да държи смѣтка за англо-турскитѣ интереси, но съ условие на всѣки случай Враня да си остане на Сърбия. Прѣдсѣдателътъ приелъ това прѣдложение, но изказалъ желание да не се повръща вече въ конгреса тоя въпросъ.

Комисията прѣработила граничната линия и конгресътъ я одобрилъ, както слѣдва (чл. 39 отъ берлинския договоръ). „Новата граница слѣдва по талвега на Дрина, додѣто се влива въ Сава, като